

GS 1159

På lifwets mödosamma strät, Hur
många suckar måtte gjutas? Vårt lif
begränsas ju med grät, Och ofta nog
med tårar slutas. Bestämda målet är en
graf, Och sista prakten fyra bräder,
Men när jag tar min wandrings-staf,
Gutår, i redan döde fäder!

2. Jag aldrig nånsin hindra sökt,
De trängande på årens trappa. Och
ännu aldrig ryggen krökt, Om ej för
att i flaskan tappa. En ledig aften wid
mitt frus, Jag ömkar alla våra höga,
Och om jag faller af mitt rus, Så drab-
bar fallet mig dock föga.

3. Ett utdrag utaf min moral, Vill
jag den lärda werlden skänka: Med
känsla utaf mina qwal, Går jag att
dem i glaset dränka. Med hjerta utan
minsta swel, Och utan förbehåll förtro-
lig, Jag anser lifwet för en lek, Och
är bland glada wänner rolig!

4. Försök att följa denna lag, Du,
som på dina öden klandrar; Förförtad
blir den långa dag, Då du förföljd af
griller wandrar. Gör alla rätt, den us-
la godt, Och war beständig mot din
ficka; Så har du lugnet på din lott,
Och då kan du med nöje dricka.

N o t t i n g,

tryckte hos P. E. Winge, 1834.

2. Af himlen har jag att förwänta den
dagen, Då solen upprinner så klar, All
nådens kärlek af hjertat betagen Och
molnen under himlen de far. Ja Solen
och Månen lyser opp Och löfwen de
springa utur sin knopp Och Böken han
gal i den högaste topp.

2. Ja, wintren är ändad och Som-
marn begynd Då alla blad och blommor
de gro, Ja liljan uti lunden i dalen
upprinner Och Dufwan i Ekarne ho.
Ja Lärkan och andra foglar snäll De
spela uti lusten så gäll, De höra ej opp
förr än mörkaste qväll.

3. Blodet det röres uti alla mina
ådror Och hjertat det swider i mitt bröst
För det jag ej fick äga den lilla förmån,
Som jag i min ungdom har hyft; Men
ett år det som grämer mig ändå, Att
jag skall höra den ömfliga låt; Min fa-
der och moder, de hindra mig swårt.

4. Mina tankar de wanka så wida fring
werlden, Ja de wanka så wida omkring,
Jag ser på den ena, jag ser på den
andra, Men ingen som faller i mitt sinn;
Förr än jag din ögon fick se, Då tän-
des upp stor kärlek uti mig; Åh, gifwe
jag fick lefwa för att äga dig!

5. Ingen kan uti werlden wärre lida,
Än som jag för din skull har gjort;
Dina ögon skina som lampor klara Och
jag skrifwer breswen så fort; Men ett
är det som är inom mig sjelf, Att jag
skall taga afsked ifrån den, Som i werl-
den jag utwält till min wän.

6. Jag önskar dig godt af himmelens
nåde, Som dagdroppar falla af strå;
Jag önskar dig allsköns wälsignelse och
nåde, Som watten i bäckarne små.
Bewara din ära fullwäl! Det beder jag
af hjerta och själ, Jag önskar af höjden
dig måtte gå wäl.

7. Jag slutar min wisa och bjuder
adjö, Haf tack för hwar kärleksminut,
Som jag hafwer njutit utaf dig min
wän, Jag önskar dig till ett godt slut.
Min ögon af tårar de rinna på mig
När jag skall afsked taga från dig, Adjö
lilla wännen, glöm aldrig bort mig.

Jag är så ung, min blod så het, Jag
är blott femton år, Och bättre ej än kyssa
wet, Men kyssar aldrig får: Och är min
flicka än så kär, Så tror jag att för-
gjordt det är, Ty jag må längta aldrig
så, Men kyssar får jag ej ändå.

2. Wår grannes Fiken är så god, Så
wacker som en dag. Jag härom dagen

fatta mod Och samtog henne, jag.
Men, ack! uti des förklådsband En
knappnål stack mig uti hand. Och jag
skrek till, ty blo'n kom ut, Och med wår
kyssning blef det slut.

3. En dag wid sjön jag henne såg,
Hon war så öm, så warm, Om kyssen
bad jag, och straxt låg Omkring des
hals min arm. Hon spetsade sin rosen-
mund, Men fram kom fadrens arga
hund, Mig rasande i benet bet, Och
kyssen glömdes af förtret.

4. En dag jag i min öskuld satt, Straxt
utanför des dörr, Des sköna händer fick
jag fatt, Och wille nu som förr. Då
framkom hastigt hennes far, Som bakom
dörren osedd war; Och slutet blef precis
som nys, Att jag fick wandra utan kyss.

5. Då jag gick der förbi i går, Hon
sakta sade mig: J qwäll mitt fönster
öppet står, Och då jag wäntar dig. Jag
kommer kär och full af hopp, Mot wäg-
gen reser stegen opp, Men den brast un-
der mig itu, Och kyss fick jag ej heller nu.

6. Och så det alltid med mig går.
Wist är jag glad och ung, Men om ej
snart en kyss jag får, Så blir min lef-
nad tung. Säg ni, som ha'n mitt öde
sport, Hwad har jag stackars goße gjort,
Att ingen will förbarma sig, Och wara
god och kyssa mig?